

Riksdagen

Uppteckningar

vid EU-nämndens sammanträden

2025/26:18

Onsdagen den 17 december

§ 1 Europeiska rådet

Statsminister Ulf Kristersson

Information och samråd inför möte i Europeiska rådet den 18–19 december 2025

Anf. 1 ORDFÖRANDEN:

Klockan är 8, och EU-nämnden inleder sitt sammanträde. Vi hälsar statsministern, statsrådet med ansvar för EU-frågor och deras medarbetare välkomna!

Efter att statsministern har redogjort för informationen inför mötet i Europeiska rådet den 18–19 december kommer jag att ge ordet till partierna i storleksordning för frågor och kommentarer. De partier som har fler än en ledamot vid bordet har möjlighet att efter första rundan ställa ytterligare en fråga.

Dagens sammanträde är öppet och går att följa via riksdagens webb och *SVT Forum*.

Därmed ger jag ordet till statsminister Ulf Kristersson.

Anf. 2 Statsminister ULF KRISTERSSON (M):

Tack för det, och god morgon, allihop! EU:s stats- och regeringschefer träffas i morgon för årets sista EU-toppmöte. På dagordningen står som alla vet i första hand Ukraina och de frysta ryska tillgångarna. Det är dock inte bara det som ska avhandlas utan även EU:s nästa långtidsbudget, Mellanöstern, säkerhet och försvar, utvidgning, migration, konkurrenskraft och det som kallas geoekonomi, alltså hur EU ska förhålla sig till globala ekonomiska skeenden inom allt från handel till energipolitik. Det är en ganska bred palett, men jag vågar säga redan nu att allt inte kommer att ta lika lång tid.

I kväll kommer jag också att delta vid den inledande middagen med ledarna för samtliga länder på västra Balkan.

Först och främst gäller det alltså Ukraina, som går in i ännu en krigsvinter. Kriget går snart in på sitt femte år, så vi talar om ett krig vars längd börjar närma sig andra världskrigets. Det ger lite perspektiv när man läser historieböckerna. De ryska attackerna mot ukrainska städer fortsätter att kräva helt oskyldiga människors liv. Längs frontlinjerna pågår fortfarande mycket hårda strider, och hundratals drönare terroriserar Ukraina mer eller mindre varje natt.

Vid förhandlingsbordet uppvisar Ryssland hittills inget intresse för seriösa förhandlingar om en rättvis och hållbar fred. Ukraina, Europa och

USA agerar – på lite olika vis, men ändå gemensamt – för att påbörja fredsförhandlingar. Det gör än så länge inte Ryssland.

Sverige, Sveriges vänner i EU och det som kallas coalition of the willing är mycket tydliga med att förutsättningen för fred är att det är Ukraina som förhandlar om Ukraina och att man inte kan fatta beslut om europeisk säkerhet utan Europa. I den meningen är de nya samtalen om fred mellan Ukraina, Europa och USA bra.

Jag deltog i dessa samtal i Berlin i måndags kväll. Det var första gången som Europa satt lite mer samlat vid ett bord tillsammans med Ukraina och USA och diskuterade hur en gemensam fredsöverenskommelse skulle kunna se ut. Ju mer Ukraina och Europa gör gemensam sak, desto bättre är det förstås. Ju mer Europa och USA gör gemensam sak för att stärka Ukraina, desto bättre är det, och ju entydigare vi gemensamt möter Ryssland desto bättre – förstås.

Som jag tror att alla förstår är det här ganska rörlig materia, och min bedömning är att det nu finns ett visst momentum. I samtalen i måndags kväll blev det tydligt att man har kommit betydligt längre än tidigare i frågan om säkerhetsgarantier för Ukraina, vilket i sig är en förutsättning för att något fredsavtal ska bli trovärdigt och inte bara ett avtal i väntan på en ny attack på Ukraina.

Många andra frågor är däremot fortsatt helt utestående, inte minst den helt avgörande frågan om territorier och gränsfrågor. Min kvalificerade gissning, grundad på de samtal vi hade i Berlin i måndags, är att samtalen mellan USA och Ukraina fortsätter nu till helgen.

Den svenska regeringen driver nu intensivt på för två saker. Den första är ett så starkt stöd till Ukraina som över huvud taget är möjligt, oavsett sannolikheten för kommande fredssamtal, och den andra är maximal press på Ryssland.

Det här EU-toppmötet kommer i första hand att handla om Europas fortsatta stöd till Ukraina, vars behov är stora och brådskande. Tidigt nästa år tar pengarna till Ukraina i princip slut, och jag tror att alla kan föreställa sig vad det skulle betyda inte bara för försvarsförmågan utan också för alla de civila funktioner som behöver fungera i ett land som är i krig – eller inte är i krig. Allt detta vet även Ryssland.

Vi i Sverige tar vårt mycket tydliga ansvar. Vi är den sjätte största givaren, i absoluta tal, av militärt stöd till Ukraina. Det ska vi vara stolta över. Samtidigt är det totala stödet till Ukraina inte tillräckligt, och det vet alla. För många gör för lite, och ärligt talat: Lite för många pratar lite för mycket och gör för lite.

Europeiska rådet gav i oktober kommissionen i uppdrag att fortsätta utvärdera olika alternativ för ett omfattande stöd till Ukraina. Det fanns rätt många viktiga frågor att reda ut, och det fanns legitima frågor från framför allt Belgien, men även ett antal andra länder, som behövde bra svar. Att det finns frågor från just Belgien beror på att ungefär 90 procent av de frysta ryska centralbankstillgångarna finns i den belgiska värdepapperscentralen Euroclear.

För ett par veckor sedan lade kommissionen fram två olika förslag till lösningar. Det ena är att kommissionen med en garanti från EU-budgeten lånar upp medel på marknaden som sedan lånas vidare till Ukraina. Ett sådant beslut skulle kräva enhällighet i rådet och faller därför i princip på sin egen orimlighet. Ingenting tyder på att länder som Ungern, Slovakien

och kanske ytterligare något land inte skulle använda sitt veto. Då kan man inte fatta ett sådant beslut, oavsett vad man tycker om själva innehållet.

Det andra förslaget är ett så kallat reparationslån som ges till Ukraina och är finansierat av de frysta ryska tillgångarna. Det skulle vara ett lån som Ukraina inte behöver betala tillbaka förrän Ryssland har betalat krigsskadestånd. Det här är på alla vis en mycket bättre lösning. Det är ryska tillgångar som ställs till förfogande till förmån för Ukraina, och det krävs en anständig uppgörelse efter kriget för att de ska återbetalas.

Kommissionen räknar med att detta skulle kunna frigöra ett belopp motsvarande 210 miljarder euro, alltså en bra bit över 2 000 miljarder kronor. Beslutet skulle dessutom i princip kunna fattas med kvalificerad majoritet, men eftersom det i stor utsträckning handlar om tillgångar placerade i Belgien är det svårt – närmast omöjligt – att fatta ett sådant beslut utan belgisk accept.

Sverige och flera med oss har som alla vet länge drivit på för att EU ska använda de frysta ryska tillgångarna för att stötta Ukraina, och det är bra att flera stora euroländer, inte minst Frankrike och Tyskland, efter hand har anslutit sig till den linjen.

I förra veckan samlade jag Estlands, Lettlands, Litauens, Finlands, Irlands och Polens ledare i ett gemensamt brev till kommissionen för att betona vikten av att fatta ett beslut om de frysta ryska tillgångarna och inte än en gång skjuta frågan på framtiden. Vi arbetar just nu närmast dygnet runt för att den lösningen ska kunna accepteras av alla nödvändiga medlemsstater.

Det finns alltså ett mycket starkt stöd för idén att använda frysta ryska tillgångar till förmån för Ukraina. Samtidigt finns det ett motstånd som inte ska underskattas och som – jag vill understryka detta – skulle kunna göra att hela idén faller i morgon.

Argumenten varierar. Belgiens argument handlar främst om att man vill ha garantier från samtliga medlemsstater om att man inte ensam står för risken om beslutet skulle utmanas av Ryssland i rättsliga processer. Andra är lite mer tveksamma till konsekvenserna för euron som en pålitlig valuta om utländska tillgångar tas i anspråk. Ytterligare andra är rädda för vad nationella garantier visavi Belgien skulle kunna betyda för det egna landets skuldnivå.

Min bild är att alla länder har respekt för komplexiteten i det här unika beslutet och för principen att Belgien inte ensamt ska ta en orimligt stor del av den potentiella risken gentemot Ryssland men att de frysta ryska tillgångarna ändå är den bästa lösningen.

Resultatet från mötet i morgon är alltså långtifrån klart. Förhandlingarna har pågått i flera månader och är mycket intensiva in i det sista. De pågick så sent som i går kväll. Om den tillräckliga enigheten nås kring att använda de frysta ryska tillgångarna kommer alla medlemsstater i den kvalificerade majoriteten att behöva ställa ut ekonomiska garantier för att framför allt Belgien inte ensamt ska stå för de potentiella riskerna. Det är regeringen beredd att göra givet att alla andra länder också tar sin del, och vi avser att återkomma till riksdagen med förslag om exakt hur det i så fall bör se ut.

En annan fråga på mötet kommer att vara en påbörjad diskussion om EU:s nästa långtidsbudget, det vill säga det som kallas MFF – multiannual financial framework.

Det kommer inte att bli lätt att nå enighet om långtidsbudgeten den här gången heller, och det kommer troligen inte att ske förrän mot slutet av nästa år. Rådets ordförande verkar ha som informellt mål att vara klar i december nästa år. Det här mötet ger främst möjlighet till en första diskussion om riktningen och vägen framåt, och jag kommer att utgå från ett antal principer som bygger på väl kända svenska ståndpunkter.

Sverige driver på för att EU:s långtidsbudget ska bli effektivare och fokusera betydligt mer på de allra viktigaste frågorna. Det behövs i en orolig värld där EU är vårt främsta samarbete för att lösa en rad stora gemensamma uppgifter, såsom klimatutmaningen, migration, handel, konkurrenskraft och inte minst hotet från Ryssland.

Regeringen driver också att Sveriges EU-avgift ska hållas nere. Sverige ska inte betala mer än vad som är rimligt, och alla länder måste bära sin del. Vi menar att budgeten enligt kommissionens första förslag är alldeles för stor och kostar alldeles för mycket.

Låt mig även nämna några mer konkreta svenska ståndpunkter.

För det första innebär kommissionens förslag en ny moderniserad och förenklad struktur som bättre fokuserar på svenska prioriteringar. Ukraina, säkerhet och försvar och konkurrenskraft får ökat fokus i denna budget. Det är i grunden bra, men det tycker inte alla länder. Det finns också ett bra tillägg om ökad så kallad konditionalitet, alltså att de medlemsstater som inte respekterar våra gemensamma värderingar utan underminerar rättsstatens principer inte heller ska kunna få EU-medel. Det är i grunden också bra.

För det andra behöver rabatterna förnyas. I korthet handlar det här om att Sverige och några andra medlemsstater som bidrar mycket till budgeten ska fortsätta att ha rabatt på sin avgift för att få en rimligare nettokostnad. Det har vi sedan tidigare, och det ska vi ha även framgent.

För det tredje är Sverige emot ny gemensam upplåning till andra utgifter än stöd till Ukraina. Vi ser redan nu att de gemensamma EU-lån som togs under coronapandemin är dyra.

För det fjärde är Sverige emot nya egna medel, som det heter på EU-språk, alltså nya sätt för EU att få in medel till gemensamma utgifter. Det finns nämligen inga gratis pengar.

Låt mig avsluta den här delen med att konstatera att jag vet att det finns ett brett stöd i riksdagen för Sveriges linje i detta. Det är en styrka för oss i de kommande förhandlingarna. Det kommer dock att bli livliga diskussioner om alla de här sakerna under det kommande året.

När det gäller Mellanöstern och de fredsansattningar som pågår ska Sverige fortsätta att göra sin del. Det är bra och viktigt att steg tas mot en varaktig fred, men det humanitära läget i Gaza är fortfarande mycket svårt. Det är centralt att humanitärt tillträde säkerställs, att förnödenheter släpps in och att hjälporganisationer tillåts verka obehindrat. EU behöver bidra samlat till Gazas stabilisering, övergångsstyre, återhämtning och återbyggnad samt i förlängningen till en förhandlad tvåstatslösning.

I ett sådant framtida styre kan Hamas inte ha någon plats. Vi måste behålla trycket på denna terrororganisation, inte minst genom sanktioner. Hamas måste avväpnas om en fred ska bli hållbar och trovärdig. Regeringen driver också på för ytterligare EU-sanktioner mot extremistiska israeliska bosättare och extremistiska israeliska ministrar med anledning av de illegala israeliska bosättningarna och bosättnarvåldet.

Under mötet kommer vi också att följa upp EU:s arbete med säkerhet och försvar. Det är centralt att gemensamma försvarsförmågor nu stärks för att avskräcka rysk aggression. Sverige kommer att fortsätta driva på för detta nationellt, inom EU och som Natoallierad. Det var också mitt budskap i går när jag deltog i ett toppmöte i Helsingfors om just den östra flanken. EU:s roll är komplementär. Den ersätter varken nationellt försvar eller Natos kollektiva förpliktelser.

Vi ska diskutera EU:s framtida utvidgning. Mitt budskap kommer att vara att EU-anslutningen måste vara meritbaserad och att det gäller alla. De länder som gör sin hemläxa ska gå vidare i sina processer mot ett medlemskap. De som inte gör det ska inte gå vidare. Det kommer också att vara mitt budskap i kväll när vi träffar länderna från västra Balkan. Det kommer inte att uppskattas av alla.

Ukraina gör sin hemläxa. Mycket återstår, som korruptionsanklagelserna visar. Men det är orättfärdigt mot Ukraina, och det strider mot våra gemensamma intressen att Ungern fortsätter att blockera framsteg i Ukrainas EU-process.

Migrationen kommer att fortsätta vara en central fråga på Europeiska rådets dagordning, och som vanligt väntar vi oss att Ursula von der Leyen skickar ett brev om arbetet med migration. Förra veckan deltog Sverige tillsammans med likasinnade i Europarådet och tog upp att tillämpningen av Europakonventionen i migrationsfrågor måste ses över så att utländska medborgare som har begått brott – allvarliga brott – också ska kunna utvisas från våra länder.

Man borde inte kunna bo kvar i till exempel Sverige om man inte är svensk medborgare och har dömts för till exempel sexuella övergrepp eller har begått andra allvarliga brott som gängkriminell. För oss kommer brottsoffrens trygghet och upprättelse alltid att stå i fokus och gå före gärningsmannens intresse av att bo kvar i vårt land. Att bli av med farliga människor är en viktig del, men detta handlar också om att värna konventionens långsiktiga legitimitet. Det gör vi nu tillsammans med bland annat Danmark och Italien. Det är ett genuint historiskt arbete som nu snabbt tas vidare. Nästa beslutstillfälle kommer i maj 2026.

Avslutningsvis ska även konkurrenskraft diskuteras. Den här gången väntas fokus ligga på geoekonomi och på hur EU ska förhålla sig till den senaste tidens turbulens och relationen mellan Europa, USA och Kina. Regeringen har genomgående arbetat för stabilitet, öppenhet och fortsatta nära ekonomiska relationer med de stora globala aktörerna för att värna svensk ekonomi och svensk säkerhet. Samtidigt är det ett faktum att när handelspolitiken används offensivt mot EU och drabbar svenska företag och konsumenter måste vi givetvis vara beredda att svara. Parallellt måste vi i EU göra vår egen hemläxa.

Det finns mycket som kan bli mycket bättre i Europa. Ju större man är som ekonomisk aktör desto mer inflytande får man. Det finns ingen enkel väg mot ett mer konkurrenskraftigt EU, men några frågor är alldeles uppenbara. Vi måste riva fler hinder på den inre marknaden, stärka och fördjupa kapitalmarknaden och fortsätta förenkla dagens alldeles för omfattande och komplicerade regelverk.

Det var en viktig framgång när rådet och Europaparlamentet förra veckan kunde enas kring det första så kallade omnibuspaketet om förenklingar. Att rapporteringskraven minskar, färre företag omfattas och

regler förenklas kommer att vara centralt när vi ska minska företagens administrativa bördor i Europa. Det ska vara lätt att driva företag i EU, och nu tar vi ett tydligt steg i den riktningen.

Europas regeringar måste ta sitt ansvar. Samtidigt måste Europaparlamentet ta sitt ansvar och dramatiskt snabba på sitt arbete. När problemen är stora måste också beslutsamheten vara det, annars fortsätter Europa att halka efter. Med det avslutar jag dagens relativt långa redovisning.

Anf. 3 ORDFÖRANDEN:

Tack så mycket! Då ska vi öppna för frågor och kommentarer. Det gör vi i partiernas storleksordning.

Anf. 4 MATILDA ERNKRANS (S):

Ordförande! Tack, statsministern! EU-toppmötet är verkligen definierande. Det är av många skäl viktigt att EU:s ledare samlar ihop sig och tar beslut. Jag vill därför inleda med det absolut viktigaste, nämligen att kunna använda de frysta ryska tillgångarna och ge stabilt finansiellt stöd till Ukraina. Det är ett måste. Vad finns kvar att göra för att få med Belgien? Och om beslut inte kommer att kunna tas, vilket tyvärr mycket tyder på i dag – när tas det då?

Gällande långtidsbudgeten – kan statsministern säkerställa att den för Sverige så viktiga EU-rabatten finns med? Det framgår inte riktigt av slutsatserna. I det senaste utkastet vi fick se när det gäller förhandlingsboxen var en del fortfarande klamrat.

Nu går jag över till att skicka med mer allmänna synpunkter.

Osäkerheten inför veckans möte i Europeiska rådet är som sagt stor och har kanske aldrig varit större. Att försöka följa den senaste tidens nyhetsrapportering om fredsförhandlingarna och en möjlig vapenvila i Ukraina är en ständig bergochdalbana mellan lite hopp och en stor del förtvivlan.

Vi har sett USA trycka på för förslag som ligger i Rysslands intresse trots att Ryssland startade kriget. En fred måste vara rättvis och hållbar, och inga beslut om Ukraina får tas över Ukrainas huvud. Lite hopp kände vi tidigare i veckan när vi kunde ta del av rapporteringen från mötet i Berlin mellan president Zelenskyj, USA:s utsända och flera av Europas ledare. Det är ett steg på vägen. Man har i alla fall på papperet enats om ett förslag om något slags säkerhetsgarantier för Ukraina, men som statsministern också sa är det mycket svåra och avgörande gränsfrågor kvar, inte minst frågan om Donbass.

Det var Ryssland som startade kriget, och ingen annan än Ryssland kan avsluta kriget. Därifrån har vi tyvärr ännu inte sett några trovärdiga garantier. Det är som sagt lite hopp och en stor del förtvivlan. För att Europa ska kunna leva upp till de säkerhetsgarantier man utlovar är det viktigt att vi fortsätter att förstärka Europas försvarskapacitet och att Sverige arbetar för en starkare europeisk sammanhållning i säkerhetsfrågor.

Finlands statsminister var i veckan tydlig med att fokus för Ryssland kommer att öka på Natos östra gräns vid en eventuell vapenvila i Ukraina. Det var välkommet att statsministern deltog i Eastern Flank Summit i Helsingfors i går. Sverige ska självklart vara med i de samtal som rör EU:s

yttre gräns mot Ryssland. Det är inte minst viktigt mot bakgrund av uppgifterna om att den ryska skuggflottan numera får militär eskort genom Östersjön.

Vi välkomnar att man i förslaget till slutsatser inkluderar Ukraina i EU:s försvarsinvesteringsprogram Safe. Till det borde också Storbritannien ansluta sig, men de förhandlingarna har enligt uppgift avbrutits. Det är en viktig fråga för Sveriges och EU:s säkerhet att även Storbritannien kommer med i programmet.

Den enskilt viktigaste frågan inför Europeiska rådet är, som statsministern redogjort för, stödet till Ukraina och möjligheten till reparationslån baserat på de frysta ryska tillgångarna. Att EU:s ledare lyckas samla kring ett fortsatt stöd till Ukraina är inte bara en fråga om Ukrainas möjlighet att fortsätta existera som land utan också en fråga om EU:s förmåga att samla sig och fatta gemensamma beslut som rör allas vår säkerhet.

Det går inte att överdriva allvaret i det vi nu står inför. Det finns länder inom unionen som går Rysslands ärenden och blockerar möjligheter till stöd till Ukraina. USA underminerar öppet europeisk demokrati. Det vore alltså ett misslyckande om det inte nås en lösning på EU-toppmötet. Förhoppningen är såklart att en lösning nås och att EU:s ledare på fredag, eller kanske lite senare, ändå får åka hem och fira jul. Men mycket tyder på att juledighet inte är det statsministern kan tänka på. Europeiska rådets ledare António Costa har redan signalerat att det här kanske kan bli det längsta mötet någonsin och att man får hålla på tills en överenskommelse har nåtts.

Med tanke på de ansträngningar som redan gjorts för att få med Belgien på en uppgörelse upprepar jag mina frågor: Vilka möjligheter ser statsministern att få med Belgien på en lösning de kommande dagarna? Vad händer om beslut inte tas? När tas det då?

I helgen skedde ett fruktansvärt terrorattentat mot chanukkafirandet i Australien. Attentatet är en fruktansvärd påminnelse om att hatet mot judar utgör ett reellt hot på flera håll i världen. Även i Sverige får en sådan händelse stora konsekvenser när människor med judisk bakgrund ifrågasätter sin egen säkerhet. Det får vi aldrig acceptera, och det är därför viktigt att Sverige och EU fortsätter att prioritera arbetet mot antisemitism i alla dess former.

När det gäller Mellanöstern och Gaza vill vi upprepa det vi tidigare sagt om vikten av att EU fortsätter agera för att avtalet om vapenvila följs, men vi kan också konstatera att många palestinier har dödats även efter vapenvilan. Utvecklingen på Västbanken är fortsatt mycket allvarlig. I strid med ICJ:s rådgivande yttrande utökar Israel bosättningarna med ett uttalat syfte att försvåra en tvåstatslösning. Därför menar vi att Sverige aktivt bör driva på för att EU fryser associeringsavtalet med Israel tills bosättningarna avvecklas i enlighet med ICJ:s yttrande. Av samma skäl bör EU stoppa all import av varor från bosättningar på ockuperad mark.

Avslutningsvis går jag över till EU:s långtidsbudget. Den avhandlas i ett kortare stycke i förslaget till slutsatser. Vi har redan vid ett flertal tillfällen spelat in vikten av att regeringen gör allt man kan för att hålla nere den svenska avgiften. Med det förslag som ligger nu riskerar den svenska avgiften att öka med över 50 procent.

Vi behöver också fortsatt prioritera villkorlighetsmekanismen och möjligheten att hålla inne pengar till länder som bryter mot de grundläggande demokratiska principerna.

Vi välkomnar att fokus i förslaget till långtidsbudget ligger på stärkt konkurrenskraft och Europas säkerhet. Avgörande för att nå framgångar i förhandlingarna är att Sverige kan bygga allianser med likasinnade länder. Danmark har dock officiellt lämnat den frugala fyran. Hur ska statsministern lyckas bygga en ny allians av länder som delar de svenska ingångarna i förhandlingarna?

Statsministern säger att man har skrivningar om möjligheten till fortsatta rabatter för Sverige, men det går inte riktigt att utläsa av underlaget. Kan statsministern bekräfta att skrivningen om rabatten faktiskt är en del, utan klamrar, av förhandlingsboxen som nu ska beslutas?

Anf. 5 MARTIN KINNUNEN (SD):

Ordförande! Tack, statsministern, för redogörelsen inför mötet! Agendan för mötet är ganska lik hur det har sett ut tidigare. Jag noterade när jag tittade på uppteckningarna att jag nästan skulle kunna säga samma sak som jag sa senast.

Det är en komplex situation rörande olika typer av fredsförhandlingar i Ukraina. Det är svårt att spekulera om vad som ska hända där. Jag tycker att det är en rimlig ingång att Sverige fokuserar på vad vi kan göra, och det är att försöka tillhandahålla ett robust stöd för att säkerställa ukrainsk motståndskraft. Där tror jag vi har en bred enighet i Sveriges riksdag. Vi sverigedemokrater önskar statsministern lycka till på mötet med att helt enkelt försöka uppnå en lösning som säkerställer ukrainsk motståndskraft på bästa möjliga sätt. Det gäller naturligtvis att kunna utnyttja de ryska tillgångarna.

EU:s långtidsbudget togs upp här. Från Sverigedemokraternas sida är prioriteringen samma som den alltid varit i de här sammanhangen, nämligen att hålla ned den svenska avgiften och att hålla ned EU:s budget. Det är på det sättet man säkerställer nationell självständighet i så hög utsträckning som möjligt. Det ska inte finnas för mycket pengar i systemet att använda till politik som man kanske kan hantera på nationell nivå.

Vi tycker att de svenska prioriteringarna är rimliga. Vi kan också hysa en viss oro för hur det ser ut rörande allianser. Sverige är ju inte i mitten av länderna utan har snarare en ytterkantsposition i EU-samarbetet när det kommer till synen på EU:s budget. Man blir alltid lite nervös när man märker att ett land som Danmark, i det här fallet, förändrar sin position. Det vore intressant att höra lite mer om.

På migrationsområdet välkomnar vi situationen i rådet bland regeringscheferna och de olika migrationsministrarna. Vi ser en bred enighet. Nu senast var det 17 länder inklusive Sverige som drev på gentemot kommissionen för en mer ansvarsfull migrationspolitik.

Situationen i Europaparlamentet är mer problematisk. Där är det inte riktigt lika tydligt. I parlamentet finns den socialdemokratiska gruppen och andra vänstergrupper som kanske inte alls linjerar fullt ut med majoriteten i rådet, men vi välkomnar utvecklingen i rådet som Sverige är en del av när det kommer till en mer ansvarsfull migrationspolitik.

Slutligen noterar jag att demokratiskölden nämns i slutet av utkastet till rådsslutsatser. Det är ingen stor fråga på dagordningen, och vi tycker i

grunden att allt som står i den punkten är bra. Det är viktigt att bekämpa desinformation. Det är viktigt att ställa krav på plattformarna. Jag vill bara poängtera att det även är viktigt att ställa krav på att plattformarna skapar en bra miljö för användarna, där de känner att de har möjlighet att uttrycka sina åsikter på ett rimligt sätt. Jag tycker att det är viktigt att vi också trycker på det perspektivet samtidigt som vi trycker på behovet av att bekämpa otillbörlig utländsk påverkan och desinformation.

Anf. 6 ORDFÖRANDEN:

Då går ordet till Moderaterna och mig själv.

Det är inte utan att en allvarstygnd stämning infinner sig inför det möte som nu ska äga rum. Man kan tänka tillbaka på motsvarande möte i EU-nämnden för ett år sedan. Man kan väl kallt konstatera att julstämningen var något mer närvarande då. Den lyser lite grann med sin frånvaro nu. Det är väl den uppfattning som man kan ha. Därför är det intressant att få höra statsministerns bild av hur ingångsvärderna i ett sådant här möte kan se ut.

Statsministern nämnde att han hade deltagit vid mötet i Berlin, under fredsförhandlingarna. Det är också med dem i ryggen och den diskussion som pågår där som jag tror att det här mötet kommer att utspela sig. Det finns onekligen många olika funderingar kring vad detta kan leda till och om behoven när det gäller vad EU ska göra och hur man ska agera. Om statsministern vill ta tillfället i akt att möjligen utveckla lite grann om interiörerna från Berlin och vad vi egentligen kan ta med oss därifrån in i det här mötet är det såklart intressant. Det handlar om att försöka förstå fonden mot vilken det här ska läsas.

Den transatlantiska länken är onekligen under, ska vi säga, viss press. Eftervärlden kommer att titta på det skede vi nu befinner oss i och vara helt klar över vad vi borde ha gjort och vad vi borde ha förstått. Men vad vi här och nu behöver göra är att göra de viktiga vägval som krävs för att Europa ska vara en stark kraft i världen och för att vi ska kunna se till vår egen säkerhet långsiktigt. Om statsministern vill utveckla detta vore jag oerhört tacksam.

Jag ska gå över till Europas styrka vad gäller konkurrenskraft, som jag förstår ska nämnas. Även här behöver Europa stärka sig för att långsiktigt över huvud taget kunna hävda sig på den globala arenan. Om man tittar på de siffror som finns och jämför till exempel svensk och amerikansk produktivitet och konkurrenskraft är det någonting som slår en. Om man plockar bort utvecklingen inom techsektorn står Europa ganska starkt. Europeisk industri är det i grunden inte särskilt mycket fel på, men när det kommer till innovativ techsektor är vi som union inte konkurrenskraftiga.

Där finns det ett omnibuspaket som kan diskuteras till höger och vänster, och det kommer onekligen också att ske. Det kommer onekligen att ha en stor inverkan. Men en än större inverkan har möjligen förståelsen för just det samband som handlar om att vår framtida konkurrenskraft kommer att avgöras av vår förmåga att ta oss an nya tekniker, utveckla dem och skapa dem på vår kontinent. På det viset kan vi också äga dem och göra oss starka, inte minst i en värld där fler och fler sluter sig och ägnar sig åt protektionism. Det är då inte bara i termer av tullar. Det kanske också handlar om vilken sorts teknik som kan tillåtas exporteras till vilka. Då vill såklart vi i EU vara en stark part i detta, inte minst för att kunna säkerställa vår egen säkerhet långsiktigt.

Om det är någonting som kriget i Ukraina har visat oss är det att den moderna krigföringen är oerhört beroende av högteknologi men också lättillgänglig teknologi. Det är såklart någonting som vi kan behöva reflektera över.

Finns den formen av medvetenhet i den krets av stats- och regeringschefer som möts? Det handlar alltså om att det är just inom de här områdena som vi behöver stärka oss och att det inte alla gånger primärt handlar om ytterligare stimulanser till traditionell industri för att stärka vår konkurrenskraft och vår förmåga till egen säkerhet långsiktigt.

Anf. 7 HÅKAN SVENNELING (V):

Ordförande! Tack, statsministern, för den intressanta dragningen kring rådets huvudämne – de frysta tillgångarna och läget kring det!

Det här är, som statsministern var inne på, en fråga som Sverige har jobbat med länge både från regeringssidan och väldigt tydligt också från riksdagens sida – alla partier gemensamt. Det är i grunden väldigt bra att vi har tagit det ända hit. Sedan hoppas man att ni ska lyckas lösa förhandlingarna och att det ska bli den julklapp som vi vill, både till oss själva och framför allt till Ukraina. Men det känns som att det är en hel del problem innan vi kommer i mål.

Det var bra att höra redovisningen av Belgien och hur Belgien ser på det här. Men jag var i USA förra veckan. Och det var inte så muntert, om man ska sammanfatta det snabbt. Diskussionerna där handlade såklart väldigt mycket om säkerhetsstrategin. En del amerikanska kongressledamöter tryckte mycket på det budgetbeslut som kom, där de ändå till viss del fortsatte att stödja Ukraina. Men i dagens Politico skriver man att Belgien inte är problemet utan det är Trump. Man menar att det pågår en amerikansk påverkanskampanj från tjänstemän inom Trumpadministrationen där man försöker kringgå Bryssel och sätta press på huvudstäderna i framför allt Italien, Bulgarien, Malta och Tjeckien och ansluter sig till den här gruppen av avvikande länder.

Finns det risk för att det förutom Belgien finns andra stora länder som gör att vi inte kan nå fram till en kvalificerad majoritet när det kommer till beslutet om reparationslån? Och hur riskerar det att sätta sig i Ukrainas allvarliga finansieringssituation? Jag tror att du använde uttrycket tidig vår. Det känns inte som att det är jättelångt tills vi är just i tidig vår.

Sedan är det intressant att diskutera säkerhetsgarantierna för Ukraina, även om det fortfarande är i ett relativt tidigt skede. Det skulle vara intressant att höra hur statsministern ser på den folkrättsliga grunden. Kan man på något sätt också koppla in FN när det kommer till säkerhetsgarantierna längre fram för att få beslut kring detta? Hur ser vi på relationen mellan Ukraina och Belarus och deras gräns? Vad kan vi göra kring säkerhet kopplat till det?

En fråga som också dyker upp när man läser Ukrainastycket är handeln med rysk olja och gas. Även om det står mycket om skuggflottan – det står mycket om behovet av sanktioner – står det inte längre så mycket om rysk olja och gas. Har den diskussionen ändå tagit fart? Finns den med tydligt i rummet? Varför kommer den då inte med i slutsatserna?

Jag går vidare till Mellanöstern. Vi från Vänsterpartiets sida anser att EU har varit alldeles för passivt när det gäller Israel. Som Matilda Ernkrans var inne på behövs det en ökad press på Israel för att minska

våldet på Västbanken men också att för att få till en varaktig vapenvila som faktiskt gör att människor inte dör i Gaza.

En sak som är väldigt allvarlig just nu är att skattemedel hålls inne från den israeliska regeringen till den palestinska regeringen i strid med Osloavtalet och att man därigenom underminerar den palestinska regeringens styre. Framför allt betalas inte löner till lärare och andra ut i rätt omfattning. Då undergräver man den lokala ekonomin, och på det sättet skapar man grogrund för olika problem.

Det är bra att regeringen fortfarande driver på mot bosättarrörelsen och mot de extremistiska ministrarna. Men man behöver fortsätta att öka pressen på Israel, framför allt när det kommer till import av bosättarprodukter och associeringsavtalet.

När det gäller europeiskt försvar och europeisk säkerhet delar jag statsministerns syn – att EU ska vara komplementärt. Jag tycker att de saker som EU har gjort i stora delar har varit relativt bra. Men man ser ett förändrat språkbruk när man tittar på den text som ligger inför rådets möte där det pratas om European defence. Det låter ju som att EU gärna skulle vilja hamna i ett läge där man pratar om detta som att man har ett försvarsarrangemang.

När det gäller budgeten tycker jag att det i grunden är flera bra ståndpunkter från regeringens sida, som vi stöder. Det kommer säkert att vara en stor fråga under framför allt nästa år, som vi har framför oss. I detaljerna finns det vissa delar. Jag tycker att regeringen ändå behöver stödja att kommissionen inte får fritt tillträde till allting och flytta pengar.

När det gäller konkurrenskraft vill jag skicka med en fråga från min valkrets i Värmland – men också många andra valkretsar runt om i Sverige. Vi ser just nu en varselvåg inom svensk skogsindustri som oroar mig. 1 500 varsel har nu skett i svensk skogsindustri. Det beror mycket på Kinas, USA:s och Rysslands agerande på olika sätt, som har skakat om världsmarknaden. Här har vi en otroligt viktig exportsektor i svensk industri. Jag har inga politiska förslag på exakt vad vi behöver göra, men vi behöver hålla koll på vad som sker i svensk skogsindustri om vi ska behålla vår konkurrenskraft.

Avslutningsvis: Migrationspakten har vi många gånger haft en avvikande ståndpunkt om och velat se annan riktning på. Så är det även denna gång.

Anf. 8 Statsminister ULF KRISTERSSON (M):

Det var många olika frågor och reflektioner. Jag börjar med den ganska konkreta. Trycket på Belgien är som alla förstår mycket stort, från Sverige och från många andra. Det började förstås med att kommissionen kom tillbaka – lite sent, kan man tycka, men likväl gjorde man det – med rätt detaljerade svar på rätt legitima frågor. Jag tror att även vi hade haft en del legitima frågor om vi hade haft 210 miljarder euro i frysta tillgångar som vi, så att säga, var ytterst ansvariga för. Det var alltså i sig inget konstigt. Belgien är dessutom ett land som har varit mycket stabilt i sitt stöd till Ukraina. Man ska alltså inte misstänkliggöra dem på den grunden.

Nu finns det väldigt detaljerade svar på frågorna, och Belgien fortsätter att odla sitt motstånd. Vi vet inte hur det här kommer att gå till just nu. Det är ett mycket, mycket stort tryck från många länder – från oss och numera också, som bekant, från Tyskland och Frankrike – på Belgien.

Den tyska förbundskanslern var separat och träffade just den belgiska premiärministern. Det är klart att två stora euroländer, som Tyskland och Frankrike, har extra tyngd gentemot ett annat euroland. Det är rätt uppenbart. Sedan har vi en väldigt tyngd och trovärdighet när det gäller Ukrainastödet.

Jag vågar just nu inte gissa. Jag delar helt uppfattningen att det är ödesmättat, för det här är också en viktig del av den europeiska tyngden i de pågående förhandlingarna. Trycket på Belgien är stort. Jag tror inte att vi kommer att ha något svar förrän på sittande möte.

Som nämndes har António Costa, rådets ordförande, sagt: Vi lämnar inte mötet förrän beslut är fattat. Det betyder inte att han vet vilket beslut som fattas, bara *att* beslut fattas. Det är en bra inställning. Det betyder också att det absolut inte är säkert att det här kommer att avgöras i morgon, torsdag, utan det kan mycket väl dra ut till både fredag och helgen, om det skulle behövas.

Jag delar alltså helt den oro som finns i frågan. Det har nog framgått att vi lägger ned enormt mycket möda på att övertyga Belgien – och andra länder. Jag ska inte säga att det finns länder som gömmer sig bakom Belgien, men det finns länder som har haft snarlika synpunkter. Italien och Malta nämndes här. Det finns också andra länder som ibland vädrar en misstro mot detta. Men det är Belgien som har varit, så att säga, förgrundsgestalt i detta.

Jag fick frågor också om mötet i Berlin i förrgår kväll. Jag är väldigt noga med att inte överdriva framgångarna. Det är lätt hänt att man tar det senaste, ska vi säga, framsteget som intäkt för långsiktiga framsteg. Då får man omedelbart, dagen efter, konstatera att det inte alls var så framgångsrikt. Därför är jag ganska försiktig.

Sedan noterar ni att olika ledare tenderar att, av olika skäl, vara lite olika optimistiska eller pessimistiska i sina reaktioner. Jag skulle säga att det till viss del är en personlighetsfråga, men det kanske också är så att man vill tolka in olika nyanser.

Två saker var entydigt bra.

Att Europa – i det här fallet E3, alltså Frankrike, Tyskland och Storbritannien, och Sverige, Danmark, Norge, Finland och några andra länder – satt tillsammans med USA:s utpekade förhandlare Witkoff och Kushner och med president Zelenskyj och hans team var bra. Det är första gången vi sitter ned tillsammans och skapar en gemensam agenda för det som så småningom också ska möta Ryssland. I den bemärkelsen hade vi entydigt USA på vår sida i de här förhandlingarna. Det är bra.

Det andra som var bra var att USA nu talar mer i klartext och är mer framåtutläst när det gäller säkerhetsgarantierna. I sin enklaste form kan man beskriva det som att den första säkerhetsgarantin är en mycket välutrustad, välfinansierad, vältränad ukrainsk försvarsmakt, utan påhittade ryska begränsningar för hur stor den ska vara. Den ska vara fortsatt finansierad på olika sätt med olika mekanismer, så att Ukraina själv kan ha ett trovärdigt försvar mot nya potentiella attacker.

Den andra linjen är den europeiska, som vi kallar för coalition of the willing, att olika europeiska länder, inklusive Sverige, är beredda att ställa upp med olika förmågor som understryker trovärdigheten i den europeiska försvarsförmågan. Till exempel har vi sagt att vi har en flygförmåga som vi skulle kunna bidra med. Vi är inte så detaljerade av många olika skäl.

Ett skäl är förstas att detta måste synkroniseras med vad andra länder gör. Dessutom har alla länder som villkor att de går med om andra går med och om USA också är med. Det har varit det stora frågetecknet.

På mötet häromdagen var USA mycket tydligt med att de också kommer att delta med formaliserade säkerhetsgarantier. Det är en avgörande skillnad. Om detta står sig – jag understryker: om det står sig – innebär det ett annat läge inför möjliga fredsförhandlingar.

Dessa två saker var bra. Det är inget snack om den saken. Men det förändrar inte det faktum att de stora frågetecknen kvarstår: Hur ska territoriella frågor hanteras? Hur ska Ukraina på ett rimligt och anständigt sätt diskutera territoriella frågor med USA, med vårt stöd och med Ryssland? Den frågan är fortfarande helt olöst, och den är som alla förstår helt avgörande.

Den andra stora frågan, som är helt okänd och där man kan göra olika bedömningar, är: Varför tror några att Ryssland plötsligt vill förhandla på ett anständigt sätt? Vi har gång på gång understrukt, och jag sa det på mötet i Berlin också, att vi inte har sett några sådana tecken över huvudet taget. Men ytterst kan man förstås inte veta det förrän det har prövats i ett skarpare läge. USA är, som ni märker, övertygade om att Ryssland vill förhandla. Om det kan ske på ett sätt som också är acceptabelt för Ukraina, med vårt stöd, återstår att se.

Man kan alltså säga att det är mycket som är oklart. Men det finns ett momentum just nu, och så länge president Zelenskyj vill ta vara på möjligheterna och med vår hjälp diskutera med USA för att kunna möta Ryssland är vi självklart med i samtalen. Jag tycker alltså ändå att det var ett försiktigt steg framåt, men jag tänker inte använda några överord i sammanhanget.

Det är också av detta skäl som de frysta tillgångarna är en så viktig fråga. Det är ju också Europas del i detta. Det är ingen hemlighet att i ett ursprungligt utkast – ett utkast som ingen har sett i formell bemärkelse, men det har blivit ganska väl beskrivet medialt – fanns också tillgångarna med och var in-tecknade på ett helt annat sätt. Så är det alltså inte nu längre. Detta betyder inte att jag är övertygad om att USA älskar idén att Europa nu skulle kunna fatta ett sådant beslut. Men det var helt entydigt att detta är just ett europeiskt beslut.

Sedan är det säkert många, inte minst Ryssland, som försöker påverka olika länder med skrämseltaktiker och tar upp sådant som skulle kunna hända om Europa, som de uttrycker det, lägger beslag på 210 miljarder euro.

Underskatta alltså inte detta, apropå illegitim internationell påverkan.

Låt mig kort gå över till budgeten. Det var precis de saker jag talade om: att hålla nere avgiften, behålla rabatten är precis de tydliga sakerna. Vi är, som ganska många länder men inte alla, i ganska hög grad för den nya inriktningen på budgeten. Det är mer fokus på frågor som vi tycker är viktiga. Men det kan inte ske på bekostnad av att avgiften bara sticker iväg och att budgeten bara växer. Den här klassiska idén att behålla allt gammalt och lägga till nya saker funkar inte. Där är vi principiella motståndare.

Andra länder kanske inte är lika principiella motståndare, men de kan av budgetära skäl vara väldigt skeptiska. Ett antal länder som kanske inte kallar sig frugala har ändå en statsfinansiell situation som gör att de inte

kan eller inte vill betala mer, även om de principiellt inte hade haft några invändningar.

Finland är ett land som vi ofta går hand i hand med. Men finsk ekonomi tillåter inga stora europeiska utsvävningar. Jag uppfattar också att Danmark – som inte säger sig vara frugala i bemärkelsen Ukraina; vi är inte heller frugala när det gäller Ukraina utan tvärtom mycket stora bidragsgivare – håller ändå ställningarna på andra håll.

Tyskland och Nederländerna är stabila partner i detta. Jag tycker att vi har goda möjligheter. Men som alltid är det många länder som tycker tvärtom.

Nettobidragstagare i EU har normalt sett inga problem med ökad budget, för de vet att det är pengar som de i hög grad själva får tillbaka.

Här finns alltså mycket kvar att hantera. Men just ser rabatten ut att vara kvar, som ni har noterat. Så här långt ser det bra ut. Det här blir dock en lång resa. Jag är ganska säker på att vi kommer att få sitta här om ett år och diskutera de allra sista delarna.

Den som vill ägna sig åt EU-budgeten har alltså ett helt år på sig att fördjupa sig i risker och möjligheter.

Låt mig också säga något kort om det möte vi hade i Finland i går gällande ”Eastern Flank”. Bara för att säga det: Sverige är ingen flankstat. Jag tycker det är viktigt att behålla geografin här. Vi är inte någon flankstat, men vi känner starkt för de länder som är flankstater. De ville ha med Sverige i samtalen om hur vi bättre stärker den östra delen av Europa, och då är vi gärna med på detta.

Detta sker inte i ett vakuum. Det handlar om att andra länder tycker att till exempel den södra flanken mot Medelhavet är en otroligt central del av Europa. Jag ser inte att det finns någon motsättning här riktigt. Vi vet ju att i till exempel migrationsfrågor är Medelhavsfrågan helt avgörande. Det fanns ju skäl till att jag och Finlands statsminister Petteri Orpo, för ett år sedan träffade Greklands premiärminister och Italiens premiärminister för att just diskutera de här sakerna. Vi bryr oss om migrationsströmmarna i södra Europa, och vi vill att de bryr sig om de risker som finns i vår del av världen. Jag tycker att det principiellt finns en sådan förståelse.

Sedan finns det alltid en dragkamp om pengar, naturligtvis. Den krona som används till den östra flanken kan inte användas till Medelhavet och vice versa.

Storbritannien är med i väldigt mycket, som ni vet. De var med på mötet i Berlin häromdagen. De är en ledande kraft i koalitionen. Jag brukar ofta prata om att EU just nu är EU-minus. Det är alltså EU minus Ungern och rätt ofta också minus Slovakien. Enligt en del mediala uppgifter numera är det också EU minus Tjeckien. Det finns alltid sådana risker. EU-plus är EU plus Storbritannien och Norge, för att ta två exempel.

I koalitionen är EU-plus den viktiga faktorn. Att inte Storbritannien kunde enas med EU om Safe-instrumentet beklagar vi. Vi drev på för att man skulle kunna enas, men det gick inte med EU som helhet.

Utländsk påverkan vill jag säga något ord om. Det är viktigt. Jag tror jag för ett antal månader sedan nämnde att efter första omgången av det rumänska presidentvalet fick vi en detaljerad redovisning av varför de fick göra om hela valet. Det som inträffade är rätt skräckinjagande. Det var betydande intervention – rysk intervention i det här fallet – inte minst via sociala medier. Det ledde dock till att de gjorde om det i rimligt ordnade

former, och de fick ett rätt respekterat valresultat efteråt, som jag förstår det.

2025/26:18
17 december

Det finns skäl till att jag själv har bjudit in alla partiledarna för riksdagspartierna till ett möte nu i februari för att tillsammans med ett antal säkerhetsmyndigheter – Myndigheten för psykologiskt försvar, Säkerhetspolisen och några andra – i detalj titta på vilka risker Sverige utsätts för när det gäller illegitim utländsk påverkan. Jag säger illegitim påverkan, för andra länder har alltid rätt att tycka och tänka vad de vill om Sverige på samma sätt som vi tycker och tänker saker om vad som händer i andra länder. Det är legitimt. Sedan föredrar jag ändå den svenska traditionen att inte lägga oss i andra länders inrikespolitik, även om det är lagligt att göra det.

Jag tror att det är bra att Sverige kan diskutera med andra länder oavsett vem som vinner ett enskilt val i ett land. Vi samarbetar med länder, inte med enskilda regeringar. Men illegitim påverkan med dolda konton och hemliga sätt att föra fram desinformation är farlig på riktigt. Och där skulle jag vilja att vi bygger en så stark gemensam svensk mur som möjligt.

Detta med konkurrenskraftfrågorna är komplext. Jag tror inte att det här mötet kommer fokusera främst på detta, för jag tror att andra saker kommer att kräva mycket syre. Vi har ju haft flera möten. Det finns en frustration när det gäller konkurrenskraftsfrågorna.

Draghirapporten beskriver rätt explicit och framtida våra konkurrenskraftsproblem. Det handlar bland annat om att Europa halkar efter. Vad man än tycker om det som händer i Kina och USA råder det ingen tvekan om att de ligger långt före oss när det gäller det digitala och techområdena, och de betraktar Europa alltmer som en mindre relevant plats. Det är farligt. Men det gäller framför allt på dessa områden.

Tittar man på andra områden, tunga fordon till exempel, är vi helt dominerande i världen. Det är intressant att det är svenska vd:ar hos nästan alla de stora tunga fordonstillverkarna runt om i Europa. Där är den europeiska konkurrenskraften också viktig. Om de inte växer i Europa blir det mycket svårare för europeiskt placerade företag även om de är stora också i USA och ibland i Kina, även om den inhemska konkurrensen är svår i Kina.

Det digitala området är otroligt viktigt, det vill säga den digitala inre marknaden. Sverige ligger rätt långt framme i europeisk bemärkelse på techsidan och på kapitalmarknadssidan. Vi behöver en vitalare europeisk marknad eftersom det är där vi har fritt tillträde, medan vi inte har samma fria tillträde till andra delar av världen. Den kinesiska marknaden är ganska reglerad, och den amerikanska marknaden blir alltmer isolationistisk. Europeisk konkurrenskraft är viktig för oss. Även om Sverige nu ligger bra till – vi prognostiseras ha den bästa tillväxttakten i hela EU nästa år – behöver vi europeisk dragkraft för svensk ekonomi.

Det fanns skäl till att jag skrev ett brev om att pausa AI-förordningen. Europa kan inte bara vara bäst på att reglera om inte resten av världen följer med. Vi får inte göra Europa till en irrelevant plats för ny teknologi. Det är otroligt viktigt, och det var bra att kommissionen responderade klokt på detta.

Försvarsindustrin är också ett område också där jag tycker att det finns ett visst momentum just nu. Det är ingen slump att det sker just i

försvarsindustrin eftersom säkerhetsfrågorna är så på högkant. Alla inser att det i längden är orimligt att inte ha mer samarbete.

Här driver Frankrike på hårt för att samarbetet ska vara väldigt exkluderande europeiskt. Vi är ju för mer europeisk försvarsindustri, men vi vill inte exkludera svenska försvarsindustriföretags möjligheter att samarbeta med brittiska, norska eller amerikanska företag. De står inte mot varandra. Det får inte vara så att "mera Europa" betyder att Europa ska sluta sig gentemot andra delar av världen, till exempel Storbritannien och USA.

När det gäller skogsfrågorna har vi säkert lite olika uppfattningar om det exakta innehållet, men jag delar oron för skogen. Vi har drivit på väldigt hårt tillsammans med Finland för att Europa inte ska agera på ett sådant sätt som skadar svensk skogsindustri. Jag noterar till exempel att en del sågverk nu tvingas köpa mer utländsk skog för att de inte kan lita på leveranserna. Det beror på att de stoppas i Sverige, helt enkelt. Det handlar om ett antal regleringar, både svenska och europeiska, som är dåliga för svensk skogsindustri.

Rysk olja och gas ska fasas ut. Det finns med i slutsatserna. Det borde gå fortare tycker vi. Vi driver på för ett 20:e sanktionspaket också. Vi identifierar ständigt nya skuggflottefartyg. Allt detta går framåt. Allting borde gå snabbare, som ni vet.

När det gäller Mellanöstern tror jag inte att vi kommer att komma längre i slutsatserna än vad vi har nått just nu. Det är väl kända skillnader mellan medlemsstater i alla Mellanösternfrågor. De svenska ståndpunkterna är väl kända.

Det är bra att vi ändå har en viss enighet om att vara med i de fredssträngningar som just nu görs. Men EU är ingen stark maktfaktor i de samtalen. Vi kan dock stötta på olika vis.

I enlighet med Europeiska rådets slutsatser från oktober uppmanar vi Israel att frigöra de innehållna skatterna och tullintäkterna för den palestinska myndigheten. Där kan EU bidra med påtryckningar.

Anf. 9 ANNA LASSES (C):

Ordförande! Tack så mycket, statsministern, för en mycket intressant föredragning och svar på tidigare frågor!

Vi börjar med Ukraina. Samtal och dialog är ju som sagt alltid bra, även om jag delar uppfattningen att det inte finns ett ärligt uppsåt från Ryssland att vilja nå dit så länge man inte har något intresse av att flytta de resurser man nu använder till Ukraina till någonting annat. Men som sagt var, samtal och dialog är förhoppningsvis alltid bra.

De frysta ryska tillgångarna är självklart avgörande, och jag kan inte göra annat än skicka med all kraft till att verkligen komma framåt i de här diskussionerna så att det inte backar utan verkligen tar ett steg framåt. Det här borde bara gå i hamn nu. Det känns lite bråttom också, för även jag är orolig för den påverkan som exempelvis Ryssland och USA bedriver gentemot olika länder i Europa.

Jag går vidare med Ukraina, skuggflottan och även det här med länder som på olika sätt ser till att man kan kringgå de sanktioner som Europa nu har mot Ryssland. Det handlar naturligtvis om till exempel Belarus och Nordkorea men också om dem som levererar vapen till Ryssland, exempelvis Kina. Hur funderar statsministern och resten av EU kring

Kina? Det är ju en väldigt komplicerad relation vi har eftersom vi av konkurrenskraftsskäl är beroende av Kina samtidigt som Kina stöttar Ryssland. Hur ska man gå vidare i den diskussionen?

Nu hoppar jag till det som hände i Bondi Beach. Det är fruktansvärt tragiskt, och alla tankar går till familjer och anhöriga. Det här får inte glömmas bort. Det får inte bli bara en liten bifråga, utan vi måste verkligen diskutera både i Sverige och på europeisk nivå hur vi kan fortsätta att kämpa mot antisemitism på europeisk nivå. Det är ett medskick, en vädjan och en fråga i ett.

När det gäller MFF:en håller Centerpartiet med om att avgiften ska hållas låg. Där är vi eniga med resten av partierna i Sverige. Samtidigt tycker vi inte att man får tumma på resurser till Ukraina och klimatet, och därför kan vi se en möjlighet att överskrida den för att man vill ha mer resurser när det gäller klimatfrågor och Ukraina.

Vi har också en liten oro när det gäller nationalisering utifrån den nya struktur som nu föreslås. Den kan säkert bli jättebra, men det är också viktigt att bibehålla målet om en gemensam europeisk budget och gemensamma europeiska mål så att det inte blir ett väldigt fokus på varje land. Den regionala samverkan och det regionala inflytandet ska bibehållas. Det är ett medskick.

Demokratilåset har nämnts. Det tycker vi är jättebra. Det får gärna utvecklas ytterligare, det vill säga länder som inte uppfyller villkoren ska helt enkelt inte ha några pengar. Vi skulle gärna se att det fanns motsvarande när det gäller klimatet, alltså om man inte uppfyller de mål som vi har när det gäller klimatet i EU. Det var det om budgeten.

När det gäller Mellanöstern är det bra med press på Hamas och Israel. Vi ställer oss bakom den press som man sätter när det gäller extrema bosättare och extrema makthavare, och vi hade nog gärna sett att man även använde sig av associeringsavtalet eftersom det fortfarande är en så oerhört allvarlig situation, även om det nu finns en försiktig fredsprocess.

Däremot håller jag med om att EU kanske inte är den starka parten utan att det finns andra starka parter i det här. Min fråga är därför snarare hur EU diskuterar med exempelvis omgivande länder till Israel, alltså Saudi-arabien med flera. Sätter de press på Israel och Hamas på samma sätt som vi skulle önska att vi kunde göra? För det är klart att det verkligen behövs från det hållet.

När det gäller migration kan man prata mycket och länge om vad vi håller med varandra om och inte. Men en fråga och ett medskick är hur man diskuterar det faktum att det kommer att bli en ökad migration till följd av klimatförändringarna. Finns den beredskapen? Det handlar inte bara om primära klimattflyktingar utan även sekundära. Hur ska EU förhålla sig till detta på bästa möjliga sätt? Jag förstår att fokus av naturliga skäl ligger på Ukraina och säkerhet, men det här kommer definitivt att bli en utmaning i framtiden, så det måste börja diskuteras nu. Är det här någonting som man över huvud taget kommer att kunna hinna med under migrationspunkten?

När det gäller konkurrenskraft håller vi med, så där finns ingenting att säga.

I dag har man omröstning i parlamentet om ett medborgarförslag angående rätten till abort från en organisation som heter My Voice, My Choice. Förslaget går ut på att om man inte kan göra abort i sitt eget land

ska man kunna resa till ett annat EU-land, och då får det landet en ersättning. Om detta förslag går igenom kommer det att komma ett förslag till kommissionen, och då undrar jag om den svenska regeringen kommer att ställa sig bakom och stötta det förslaget.

Det hade kanske inte riktigt med det här mötet att göra, men eftersom det är aktuellt vill jag ändå ställa frågan.

Anf. 10 ORDFÖRANDEN:

Vi har lite ont om tid, så det kan vara positivt om vi i huvudsak håller oss till veckans möte.

Anf. 11 MAGNUS BERNTSSON (KD):

Ordförande! Tack till statsministern för redogörelsen och för svar på tidigare frågor! Mycket av det som jag tänkte kommentera har redan sagts, så jag ska försöka minska ned det.

I fyra år har vi levt med ett krig i vår närhet. I fyra år har vi hört många europeiska ledare säga att de står bakom Ukraina så länge det krävs. Nu blir det allvar. Jag önskar statsministern välgång i de här diskussionerna som verkligen är viktiga. Vi hoppas verkligen på att få se ett resultat som gör att vi stärker Ukraina i det läge som de befinner sig i.

Det är givetvis väldigt oroande om vi inte kommer i ett läge där vi kan visa den här tydliga signalen och även visa långsiktigheten i det stöd som det faktiskt skulle bli med en överenskommelse kring de frysta ryska tillgångarna. I annat fall kommer det säkert att vara betydligt svårare, men vi måste ändå visa på långsiktigheten i stödet innan Costa kan klubba av mötet i morgon eller hur sent det nu kommer att fortsätta.

Det går faktiskt inte så bra för Ryssland heller, vilket är viktigt att påpeka. Man har svårigheter med sin ekonomi, och man har svårigheter med sin rekrytering. Att i detta läge ge Ryssland en julklapp genom att inte visa tydligt stöd från Europa vill vi inte, utan vi vill tvärtom ge vår julklapp till Ukraina. Jag hoppas att vi ska lyckas komma dit.

Det finns fler möjliggörare till Ryssland i detta krig, och dem behöver vi också diskutera. Vi behöver sätta ett ökat tryck på de länderna. Vi vet att Kina är dominerande vad gäller att ge material och annat som stöder kriget, men det finns också, om man får använda ordet, ett moraliskt stöd till Ryssland i många av diskussionerna. Det här är jätteviktigt att vi har med oss i fortsättningen. Det finns också många andra länder, bland annat flaggstater, som härbärgerar skuggflottans fartyg. Vi behöver jobba väldigt konkret även på dessa länder.

Om vi inte nyttjar det vi kan göra från europeisk sida riskerar vi att få ett dåligt fredsförslag i Ukraina, och en dålig fred i Ukraina påverkar inte bara oss som bor nära utan det påverkar hela världen, alltifrån Taiwan och många andra som kommer att bli direkt utsatta utifrån att auktoritära stater samarbetar. Om de ser att en annan av dessa stater i deras ögon når en vinst ser de också själv en möjlighet att nyttja detta.

Vi ser nu att det svenska ordförandeskapet i EU var väldigt framåtriktat. Man lyfte frågan om ryska tillgångar redan under vårt ordförandeskap. Det är tråkigt att vi inte har kommit längre, men det visar att det är en komplicerad fråga. Vi har vägt det fram och tillbaka, och nu handlar det om att också fatta beslut.

En annan sak som togs upp under ordförandeskapet var konkurrenskraften. Den kommer in i alla delarna. Vi behöver ha god europeisk konkurrenskraft för att långsiktigt kunna stödja Ukraina men också för vår egen skull. Vi behöver faktiskt ha med de här tankarna i de geoeconomiska diskussionerna, inte minst gentemot Kina. Även om Kina försöker göra en charmoftensiv mot Europa tar man ganska många negativa steg gentemot sin egen befolkning. Vi såg ju domen mot Jimmy Lai i Hongkong, en av demokratikämparna, som fick en väldigt orättfärdig dom emot sig efter att ha suttit i isolering i 1 700 dagar.

MFF:en kommer vi att få diskutera många gånger under det kommande året, så jag ska inte kommentera det så mycket utan mer säga att det är viktigt att vi har ett konkurrenskraftsperspektiv även i de diskussionerna.

Jag vill också önska att frågan om antisemitism lyfts på mötet utifrån det fruktansvärda dåd som vi såg i Australien men också utifrån hur frågorna har hanterats i många andra delar av världen.

Anf. 12 REBECKA LE MOINE (MP):

Ordförande! Tack till statsministern för redogörelsen!

Jag vill börja i den ända där vi tycker lika och ge beröm till den initiativförmåga som regeringen har visat vad gäller att samla stöd för Ukrainas sak. Jag vill önska lycka till och allt stöd från vår sida i detta.

Vad gäller MFF:en finns det också en stor samsyn. Likt Centerpartiet skulle Miljöpartiet kunna tänka sig att göra avsteg från principen om snålhet om det gäller Ukraina och klimatet, och liksom Centerpartiet sympatiserar även jag med att titta på möjligheterna kring klimatlås eller liknande. Det tycker jag är en väldigt bra idé.

Jag har ställt frågor i ett tidigare skede om de olika principerna kring att hålla hårt i pengarna men också angående de nya egna medel som har diskuterats och som i vissa fall faktiskt skulle kunna hålla nere den svenska avgiften och hur man i så fall från regeringen gör en bedömning och avvägning där, till exempel idéer om plaståtervinning och liknande.

Jag tänkte sedan gå in lite grann på avsnittet som berör säkerhet och försvar. Under den rubriken har jag försökt lyfta fram ett miljöpartistiskt perspektiv angående att koppla ihop detta med andra typer av resiliens, och jag tänkte nu försöka vara lite mer konkret i den delen.

Med en bakgrund i grönkläder både som biolog och soldat i hemvärnet har jag fått en ganska stor respekt för och tänkt ganska mycket på hur vatten är en väldigt viktig del, alltså hur många dammar vi har i Sverige och hur detta också är en ganska exponerad infrastruktur som är viktig. Vi har 10 000–20 000 dammar i Sverige varav cirka 400 är säkerhetsklassade. Detta är viktigt för både vår energiinfrastruktur och vår vatteninfrastruktur.

Det jag också ser utifrån ett ekologiskt perspektiv är att man ofta pratar om vattnet och resiliensen, till exempel EU:s vattenresiliensstrategi, utifrån ett enda perspektiv. Men detta hamnar verkligen, skulle jag vilja säga, också under säkerhets- och resiliensrubriken. Jag ser inte att detta omfattas av Defence Readiness Roadmap, men jag skulle ändå vilja skicka med en fråga. Hur ser regeringen på att länka dessa delar så att de också blir en del av vår resiliens och att jobba strategiskt med säkerhetsfrågan kopplat till dricksvatten och de dammar vi har?

Jag kommer tillbaka lite grann till MFF:en. Jag vill ändå nämna att det är viktigt att fasa ut de miljöskadliga subventionerna. Detta är också något

vi har lovat i både Parisavtalet och Kunming–Montreal-avtalet och även på G20-möten. Nuvarande uppskattning visar enligt EU-kommissionen att 55 miljarder euro per år spenderas direkt klimatskadligt. I den bredare bilden av det som är miljöskadligt, där också naturskador räknas in, handlar det enligt Europeiska miljöbyrån om uppskattningsvis 150 miljarder euro per år.

Ska man komma till rätta med detta är det viktigt att även det här finns med som ett innehåll i MFF:en och som en diskussion redan nu. Även om jag vet att diskussionen i det här läget snarare handlar om strukturen vill jag skicka med det redan nu. Jag tror också, som jag har framfört förut, att detta går hand i hand med de tankar och ambitioner som finns när det gäller att främja konkurrenskraften, inte minst utifrån svenska företagsintressen.

Den sista punkten på den dagordning vi har sett handlar om utländsk påverkan – vi har pratat om det lite grann. Något som oroar mig är USA:s National Security Strategy, där man uttrycker det som att man ser optimistiskt på ökat inflytande från patriotiska partier. Man påstår att Europa riskerar ett civilisatoriskt utplånande, och man vill odla motstånd genom att finansiera främlingsfientliga och nationalistiska partier. Detta är något som verkligen behöver tas på allvar. Jag undrar om det också är något som regeringen tänker kan diskuteras – hur våra demokratier kan stärkas mot sådan här påverkan, helt enkelt.

Till sist kan jag inte låta bli att kommentera det som har sagts om skogsindustrin. De här sågverken i Torsby i Värmland, som jag tror att vi syftar på, står stilla på grund av tidig tjällossning, alltså en klimatrelaterad orsak. Mig veterligen är det därför de står stilla i nuläget. Det är något jag absolut kan beklaga från Miljöpartistisk synpunkt, men det finns ingen quickfix när det gäller detta. Det är klimatfrågan som är den stora boven i det hela.

Miljöpartiet och jag har också sett arbetstillfällena inom skogsindustrin minska i och med att det är en väldigt effektiviserad bransch. I framtida skogssammanhang och diskussioner hoppas jag att också regeringen vill lyfta vikten av just arbetstillfällen och av att främja entreprenörskap och satsa på förädling.

Anf. 13 ANDERS EKEGREN (L):

Ordförande! Det finns väldigt mycket bra, tycker vi, i regeringens ställningstagande. Det gäller bland annat givetvis att man jobbar med de frysta tillgångarna, att man försöker hålla nere Sveriges avgift och att man har en stram lånepolicy.

En viktig fråga som jag tror att man måste ta med sig – den finns också på dagordningen – är att USA:s och Europas ekonomier var lika stora efter Lehman Brothers-krisen 2008. I dag har USA sprungit iväg ganska rejält. Det är klart att det innebär att Europas medborgare inte har det så bra som de skulle kunna ha det. Det är därför en viktig fråga att jobba vidare med.

Även om EU med flera genomför en massa olika typer av sanktioner verkar om inte gasen så i alla fall oljan ändå flöda på olika sätt. Om man inte kan se till att fixa detta på ett bra sätt, är regeringen då beredd att tillgripa ytterligare åtgärder, inte bara mot Ryssland och Belarus utan även mot tredjeländer och andra aktörer som gör att det är möjligt att kringgå de här sanktionerna? På något sätt får ju ändå Ryssland in ganska mycket pengar.

När jag började intressera mig för Europafrågan för 30 år sedan sa man alltid att Frankrike och Tyskland måste vara de pådrivande länderna i EU för att det skulle hända någonting. Tyvärr hackar väl Frankrike betydligt numera, och Tyskland kanske inte heller är riktigt på topp. Men man ser lite tendenser som jag tycker är väldigt positiva. De fem nordiska länderna och Baltikum blir mer och mer enade; man pratar i dag om NB8. Skulle det vara möjligt att NB8 tillsammans med Polen och Tyskland kan ta ett betydligt aktivare ledarskap i unionen och kanske bli det som Frankrike och Tyskland var en gång i tiden så att det blir dessa länder som driver Europa framåt?

Anf. 14 ORDFÖRANDEN:

Jag påminner om tidspressen, men svaren ska såklart vara fullödiga.

Anf. 15 Statsminister ULF KRISTERSSON (M):

Jag respekterar det och tar egentligen bara sådant som är nytillkommet och sådant som har koppling till mötet för att vinna lite tid.

När det gäller Kina är det ingen tvekan om att Kina har betydelse för Rysslands möjligheter att bedriva kriget. Detta har tagits upp med Kina från EU:s sida men också av enskilda medlemsstater, senast från svensk sida när Maria Malmer Stenergard träffade sin motsvarighet. Som ni vet förnekar de i huvudsak att de gör detta. Vi menar att det är alldeles uppenbart att Kina möjliggör det här kriget på ett sätt som är otroligt dåligt från våra utgångspunkter. Vi påpekar detta hela tiden. EU tillämpar också sanktioner mot kinesiska företag – det är viktigt.

Jag vill nämna Sydney, som förstås finns med i slutsatserna – helt förfärligt på alla tänkbara sätt. Samtidigt har alla sett de hjältemodiga insatser som gjordes där. Jag har förut sagt i den här kretsen att vi i Europeiska rådet har väldigt olika uppfattningar om Mellanöstern i allmänhet. Men vad som förenar oss är synen på den förfärliga antisemitism som sprids i många olika stater. Vad man än tycker om konflikten i Mellanöstern är det många ledare som tar upp den förskräckliga ökningen av antisemitismen också i våra länder. Nu hände detta i Australien, men vi ser det också i våra länder och inser det enorma behovet av att motarbeta antisemitismen.

Det finns skäl till att den här regeringen har gjort mycket stora insatser, ekonomiska och personella, för att samarbeta med judiska institutioner i Sverige. Vi kombinerar arbetet med att fira 250 år av judiskt liv i Sverige med stora säkerhetsinsatser, som min statssekreterare Johan Stuart har lett tillsammans med företrädare för de olika judiska institutionerna här i Sverige. Jag har själv besökt åtskilliga av synagogorna i Sverige för att markera vårt stöd för detta. Det är otroligt viktigt.

Gulfstaterna är viktiga i det här avseendet. Man kan ha olika uppfattningar om inrikespolitik i många Gulfstater, men Gulfstaterna är viktiga för att skapa stabilitet. De är ofta en konstruktiv kraft i den delen av världen. Det tror jag att också USA värdesätter väldigt mycket just nu.

Abortfrågan är inte aktuell just nu, men det fanns skäl till att den här regeringen lämnade in en proposition om att grundlagsfästa den svenska fria aborträtten. Vi kommer att medverka till sådant också internationellt i den mån det ligger inom EU:s kompetens.

Långtidsbudgeten kommer vi att återkomma till många gånger. Just nu handlar det bara om utgångspunkterna, och jag uppfattar ett mycket brett stöd för dem.

När det gäller den principiella frågan om egna medel skulle det kunna vara så att några enskilda egna medel i sig, om de träffar rätt, skulle kunna sänka den svenska avgiften. Vi är skeptiska till att öppna dörren för mycket nya egna medel. Det är bättre att alla länder vet exakt vad man bidrar med till EU. Det kommer ständiga propåer om att skapa egna medel så att EU-kommissionen i praktiken mer eller mindre kan ha något slags egen beskattningsrätt. Vi tycker att detta är ett arbete som ska ledas från medlemsstaterna, och man ska ha transparens i detta. Men olika saker kommer alltid tillbaka.

Allra sist: Det nordisk-baltiska samarbetet är starkt. Man får vara nog här. NB8 är viktigt och starkt. Norge är inte med i EU-samarbetet även de om allt frimodigare pratar även om EU-frågor eftersom de är glatt bundna av sitt samarbete med EU. Norden, de baltiska staterna, Polen, Tyskland och Irland träffas före varje europeiskt toppmöte och går igenom agendan och söker gemensamma nämnare i vårt arbete. Detta samarbete har blivit allt starkare. Det är bra att Tyskland nu också är med.

Ibland är det en fördel att Tyskland och Frankrike är helt enade, och andra gånger är det inte alls en fördel. Vi ska vara flexibla och kunna samarbeta med de länder som på olika sätt vill utveckla Europa och EU i den riktning vi vill se. Allt kan bli bättre, men vi är hyggligt framgångsrika på den punkten just nu.

Anf. 16 ORDFÖRANDEN:

En kort andrarunda.

Anf. 17 AIDA BIRINXHIKU (S):

Ordförande! Det förändrade geopolitiska läget ställer som sagt helt nya krav på vår konkurrenskraft. Därför är det högst oroväckande att EU nu backar från tidigare klimatambitioner, senast i frågan om fossildrivna bilar. Det sker dessutom i ett läge där andra länder växlar upp. Det här handlar inte bara om vår konkurrenskraft, utan det handlar i allra högsta grad även om vår motståndskraft och vår förmåga att göra oss mindre beroende av länder som vi inte vill vara beroende av.

Sänkta klimatambitioner och ryckighet i spelreglerna slår direkt mot svenska jobb och svensk tillväxt. I Sverige har vi ju visat att vi inte konkurrerar med låga löner eller låga klimatambitioner utan med kunskap, innovation och ny teknik. Svenska företag, inte minst inom fordonsindustrin, har gjort det här jobbet och ligger nu i framkant i den gröna omställningen. De borde belönas för det, men nu straffas de i stället.

Om samtliga partier i Sveriges riksdag lägger det kortsiktiga politiska spelet åt sidan, ordförande, tror jag att alla klart och tydligt ser vilka det är som drabbas. Det är svenska företag, svenska jobb och svensk tillväxt som drabbas.

Hur kommer statsministern att säkerställa att den politik som förs och de diskussioner som kommer att föras gynnar svensk industri och svensk konkurrenskraft?

Jag vill passa på att följa upp den frågeställning som tidigare framfördes av Matilda Ernkrans. Hur ser processen ut framöver om det

Anf. 18 Statsminister ULF KRISTERSSON (M):

Jag börjar med frågan om vad som händer om beslut inte kan fattas. Ingen vet, ärligt talat. António Costa säger att beslut ska fattas. Jag tror att trycket på att fatta beslut kommer att vara mycket stort.

Ytterst ligger det dock i medlemsstaternas händer. Jag kan inte garantera ett bra beslut. Det jag kan säga är att vi vet vad vi tycker och att vi kommer att driva på väldigt hårt för vår linje. Skulle det till slut – och detta gäller i alla frågor – landa i någonting som inte ligger i Sveriges intresse kommer jag självklart att återkomma. Det är inte ett hot; det är ett löfte.

Det råder ingen tvekan om att det finns en mycket stor osäkerhet om hur det här kommer att landa. Det finns dock ett mycket stort tryck från oss och många andra på att ett beslut ska fattas och att det ska gå i riktning mot de frysta ryska tillgångarna.

Jag delar helt uppfattningen om den enorma osäkerheten. Det är bra att vi har låst fast oss vid att beslut ska fattas.

Vi är ju starka anhängare av långsiktiga mål i klimatpolitiken. Vi fick igenom 2040-målen, vilket jag tyckte var mycket bra. Vi har också varit starka anhängare av fasta mål när det gäller fordonsindustrin.

Nu har kommissionen kommit med ett förslag, och vi ska naturligtvis titta på det. Det är ingen hemlighet att en del länder med stor europeisk bilindustri inte har varit lika förtjusta i 2035-målet som vi har varit. Det är heller ingen hemlighet att vi har varit kritiska och fått igenom förändringar när det gäller en del av skogspolitiken. Vi tyckte att andra länder på ett orimligt sätt skulle dra nytta av svensk skog i klimatpolitiken. Det är en ständig balansgång.

Vi ska titta på detta. Vår utgångspunkt är att spelreglerna ska vara långsiktiga och ligga fast. De företag som har gjort stora investeringar för att nå målen ska ha nytta av sina investeringar. Vi tittar naturligtvis i detalj på kommissionens förslag.

Anf. 19 ORDFÖRANDEN:

Mot den bakgrunden får jag härvidlag anmoda nämndens ledamöter att stå i beredskap om nämnden skulle behöva sammanträda under pågående rådsmöte. Det finns som sagt en rad osäkerheter i det som nu väntar oss, och nämnden kan därför behöva sammanträda. Vi återkommer i så fall med mer information vartefter saker och ting klarnar. Det blir i huvudsak digitalt, eftersom jag förutsätter att statsministern är på plats i Bryssel och inte kommer att kunna titta in här för ett snabbt fysiskt möte – för att inte tala om ledamöterna, som kanske också av olika praktiska anledningar kan behöva delta på distans.

Jag konstaterar att det finns stöd för regeringens här redovisade ståndpunkt med en avvikande ståndpunkt från Vänsterpartiet.

Vi går vidare till övriga frågor. Förra året läste jag en juldikt som jag snabbt hade skrivit ihop. Jag ska villigt erkänna att jag i denna allvarstygda tid inte riktigt har haft inspiration att knäpa ihop någonting till i år. Jag önskar dock nämndens ledamöter samt statsministern och hans

2025/26:18
17 december

medarbetare en i största möjliga utsträckning god jul och ett gott nytt år, om vi inte ses igen.

Vi får önska lycka till vid rådet. Återrapport från rådets möte sker den 8 januari klockan 13.00 här i EU-nämnden.

Anf. 20 MATILDA ERNKRANS (S):

Som vice ordförande vill jag önska ordföranden en god jul och ett gott nytt år. Även om allt i dag tyder på att juledigheten är inställd vill jag också önska statsministern och hans medarbetare en fin jul och ett gott nytt år.

Anf. 21 ORDFÖRANDEN:

Behagade nämndens ledamöter åtskiljas? Svaret är ja.

Innehållsförteckning

2025/26:18
17 december

§ 1 Europeiska rådet.....	1
Anf. 1 ORDFÖRANDEN.....	1
Anf. 2 Statsminister ULF KRISTERSSON (M)	1
Anf. 3 ORDFÖRANDEN.....	6
Anf. 4 MATILDA ERNKRANS (S).....	6
Anf. 5 MARTIN KINNUNEN (SD).....	8
Anf. 6 ORDFÖRANDEN.....	9
Anf. 7 HÅKAN SVENNELING (V).....	10
Anf. 8 Statsminister ULF KRISTERSSON (M)	11
Anf. 9 ANNA LASSES (C).....	16
Anf. 10 ORDFÖRANDEN.....	18
Anf. 11 MAGNUS BERNTSSON (KD).....	18
Anf. 12 REBECKA LE MOINE (MP).....	19
Anf. 13 ANDERS EKEGREN (L)	20
Anf. 14 ORDFÖRANDEN.....	21
Anf. 15 Statsminister ULF KRISTERSSON (M)	21
Anf. 16 ORDFÖRANDEN.....	22
Anf. 17 AIDA BIRINXHIKU (S)	22
Anf. 18 Statsminister ULF KRISTERSSON (M)	23
Anf. 19 ORDFÖRANDEN.....	23
Anf. 20 MATILDA ERNKRANS (S).....	24
Anf. 21 ORDFÖRANDEN.....	24